

— Ποῦ τὸ θωρεῖς μωρὲ τὸ καρδίη; εἶπε ἐκεῖνος μεθησμένος ἀκόμα, στὸν ὕπνο σου γιὰ Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει κ' ἓνας βρόντος δυνατὸς ἀκούστηκε, τὸ καῖκι τραντάχτηκε καὶ ὁ Τσαλίκας ποῦ εἶταν ξένοιαστος στὸ τιμόνι, βρέθηκε στὴ θάλασσα. Ὁ «Ἀντρίνικος» εἶχε τρακάρει τὴν ἀτμοτελωνίδα στὸ στρίψιμο—μάσκα μὲ μάσκα—καὶ ὅσο νὰ τὸν κυδερνήσουν εἶχε φτάσει στὴ στεριά, αὐλάκωσε. ὁ καλὸς σου βαθεῖα τὴν ἄμμο κ' ἔγειρε μὲ τὰ παννιὰ ἀνοιχτά.

Ὁ ἔμπορος τίποτα δὲν εἶχε πάρει χαμπάρι.

— Ξυπνᾶτε μωρὲ τὸ γρουσουζή, ἀπ' τὴν κάμαρα, ἐφώναζε ὁ Τσαλίκας, ποῦ ἔρχονταν κολυμπώντας. Μὲ χαντάκωσε ὁ μαγαρισμένος μὲ τὰ κλάμματά του.

Ἀλλὰ δὲν εἶταν ἀνάγκη νὰ πειραχτῇ κανένας γι' αὐτό, τὸ τρακάρισμα κ' οἱ φωνὲς εἶχαν ξυπνήσει ἐπιτέλους καὶ τὸν κύρ Γεώργη, ὁ ὁποῖος ἅμα ἄρχισε νὰ ξεθαμπῶνῃ τὸ μυαλό του, καὶ συμπέρανε πὼς δὲ θάχε μείνει οὔτε μιὰ στάμνα γερὴ στ' ἄμπάρι, καὶ πὼς ὅλα τὰ ὄνειρά του σδύσανε μὲ μιὰς, ἄρχισε νὰ σκούζῃ κα νὰ τραβάῃ τὰ μαλλιά.

— Σκασμὸς γρουσουζή, εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Τσαλίκας σὰν βγῆκε πιά ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τινάζοντανε σὰ βρεμμένος σκύλος. Δὲ στάλεγα;

Τὸν ἔμπορα τὸν ἄγγιξε ὡς τὴν καρδιά ἡ προσβολή. Καταστράφηκε ὁ ἄνθρωπος, νὰ τὸν βρίζουν κιόλας; Ἄ! αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχτῇ. Ἐγύρισε λοιπὸν καὶ φώναζε κατὰμουτρα τοῦ Τσαλίκας:

— Ἐγὼ μωρὲ γρουσουζής; ἢ ἐσύ ποῦ φίλητες μπροστὰ στὰ μάτια μου τὴ Λαμπάδαινα, χήρα γυναικα! Ἄντε τώρα νὰ τὰ ξεμπερδέψης μὲ τὸ κουδέρνο.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΑΝΤΡΙΠΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΝΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μεταξένια
τὰ κρύσια τῶ ματιῶ σου, ὦ τὰ φῶτα!
τὰ φῶτα ἐκεῖνα τὰ μενεξεδένια,
ποῦ ἐστὶ θωρεῖς μου περισσά,
ὅπως στὸ ρόδο τὰ χρυσὰ
φιλιὰ χαρίζει ὁ ἥλιος.
Μέσ' στὴ ζωὴ μου,
σὰ σιτὴ δροσιὰ τοῦ ἀνθοῦ ἔνα πεταλούδι
ἔλα καὶ λούσου,
νὰ χαϊδεύει με τὸ χνούδι
τοῦ ρόδινου χαμόγελού σου
κ' ἔτσι μαζί νὰ νυθολήσουμε.
Καὶ σὰ φυλλορροήσουμε
θιανά στολίσουμε τὰ χρώματα
μὲ μιὰ λουλούδινη πορφύρα

Μ. ΦΙΛΙΠΠΑΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Σκέλεθρα τὰ κλαδιά... κ' εἶναι σὰ χέρια
σὲ στάση ἀπελπισιάς κ' εἶναι ξερά
κ' εἶναι σὰν ἄρπες ποὺ ἀπαλὰ τ' ἀγέρια
κρούουν γιὰ νὰ θορνήσουν μιὰ χαρά!

Κ' εἶναι ἡ ζωὴ φευγάτη κι' ὅλα ρέθουν
κ' εἶναι ἡ αὐγὴ σὰν ὄνειρο θολή
κι' ὅλο οἱ νεράιδες τοῦ νοτιά χορεύουν
κι' ἄγια εἶναι ἡ θλίψη γύρω, σιωπηλή.

Σκέλεθρα τὰ κλαδιά κι' ἀποκοιμίζον
τοὺς ἥσκιους τοὺς στὰ βάθη τῶν νερῶν,
καὶ πέρα οἱ νεραϊδόκηρες τονίζουν
τὴν προβοδία τῶν φύλλων τῶν νεκρῶν!

ΔΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Σ' ἄμμο καφτὴ τὰ πόδια τοὺς πατοῦνε
ἄσπρα κοριμὰ χυτά, σὰ λαξεμένα
σὲ μάρμαρο Πεντέλης, διηρασμένα
δροσιὰν ἀπὸ τὴ θάλασσα ζητοῦνε.
Καὶ πέφτουν μέσ' στὸ κύμα καὶ ρουτοῦνε,
καὶ μὲ φιλιὰ μοσχῶτα ἀφρολουσιμένα
τὰ δέχονται τὰ γαλαξοβαμμένα
νερά, ποὺ λάμψες ἄστρινες πετοῦνε..
Μέσα στὰ φέγγη μέσ' στὴ γαλανάδα
τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κυμάτων
πόσο ὁμορφὴ σφαντάς, ὦ θεῖα γυμνάδα
— τῶν πλιστικῶν κοριμῶν τῶν γιοματῶν
ποῦ μέσ' στὴ φύση ἐλεύτερα τρυφοῦνε
κι' ὡς τὴν ἡνυχὴ τὸ φῶς γλυκορροφοῦνε!...

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΥ ΡΗΜΑΣΕ

Ούτε στο Βέλγιο περα κι' ούτε στη Γαλλία
Κι' ούτε σε μια μεριά κι' ούτε σε μια ἄλλη χώρα
Δε θαβρεῖς τὴν τραγὴ, πανωριανὴ ἐκκλησία
Ποῦ τὸν κακὸν πολέμου ρημάξεν ἡ μοῖρα

Μεζ' στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, μεζ' στα τρισεβὰ του
Βαγγελία, θρημὰτα, σταυροὶ, χρυσίμια, ἀσημια
Καὶ δισκοποτήρα, κι' εἰκόνες ἀγίες —κατον!
Βαθιά μεζ' στὴν καρδιά μας τὰ τρανὰ συντριμμὰ ..

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ